

Min egen ö

”Tror du på gud?”

Han svarade inte genast. Fortsatte bara framåt i den djupa snön. Den var tung och blöt, som om den legat där i flera år och bara blivit tjockare. Säkert skulle det ta lång tid innan den smälte, tänkte han. ”Nej. Egentligen inte.”

Hon nickade. ”Inte jag heller.” Det blev tyst igen. Inte ens bilarna hördes nu, konstaterade hon. Men det var nog snön. Så fort vintern kom igång ordentligt blev världen helt tyst. Djuren syntes inte till, alla växter hade dött och människorna stängde in sig i sina hus. Alla väntade ut vintern.

Kanske vore det bäst om människan också sov igenom vintern, tänkte hon. Precis som djuren. Nog hade hon hört om alla depressioner som kom igång såhär års, och det var nog för att världen var så tyst. Och för att det var mörkt, förstås. Mörkret tärde på varenda en - det var hon säker på. Det kändes som om natten aldrig tog slut. Som om dagen knappt han börja förrän natten var där igen. Sen började det om. Om och om igen hela vintern.

”Vad tänker du på?” undrade han.

Plötsligt rodnade hon under halsduken, ertappad med att stänga in sig i sitt huvud. Som så många gånger förut. Hennes mamma brukade säga att det var oartigt att tänka på andra saker när man hade sällskap. Vad var ens poängen med att umgås i så fall, malde hon på. Men mamma tänkte nog inte så mycket. Kanske hade hon aldrig förstått hur befriande det kunde vara.

”Inget särskilt”, svarade hon och sneglade på honom. Tyckte han att hon var tråkig? Kanske hade han förväntat sig något mer av den här kvällen. Nu när den började gå mot sitt slut kunde hon ändå inte låta bli att känna sig lättad. Hon hade verkligen ansträngt sig för att vara trevlig och glad under middagen. Försökt väga upp hans skämt och hans charm. Vad hade hon att erbjuda, egentligen? Och varför hade han ens velat gå ut med henne?

Hon var chockad över sig själv också. Att hon gått dit! Men han hade gjort henne nyfiken. Helt självsäkert hade han sagt att om hon ville träffa honom skulle han vänta på henne där - samma tid kvällen därpå. Och så skulle han bjuda henne på middag. Först hade hon bara tänkt strunta i det, men så kom hon på sig själv med att tänka på honom hela nästa dag. Därför gick hon dit. För att undersöka vad det var som fick henne så nyfiken - och fortfarande visste hon inte. Hela kvällen hade hon fascinerats av hans sätt, så olikt hennes eget. Han var rättfram, han gav henne komplimanger och ville veta vad hon tyckte om olika saker. Som om hennes åsikt var värdefull.

Om hon kände efter var hon utmattad efter alla ansträngningar. Hon var inte van att bjuda så mycket på sig själv, och ändå var det ingenting om man jämförde med honom. Nu ville hon hem till sig och vara ifred med sina tankar. Hon ville befinna sig i en avslappnad tystnad, där ingen krävde någonting av henne.

Hon sneglade på honom igen. Det gjorde nog ingenting ändå, tänkte hon, att dom inte skulle ses mer. Hon hade inte förväntat sig något annat. Det fanns ingenting att vara ledsen över.

”Jo, men säg”, försökte han. ”Vad tänker du på?”

Hon tvekade. Han skulle tycka att hon var galen om han hörde alla tankar som fanns i hennes huvud. Det gick att tänka så många tankar på bara ett par sekunder, konstaterade hon. Och ingen annan kunde veta vad man tänkte. Det var hennes sköld, och hennes hemligheter. Dom kunde ingen komma åt. Hon log när hon tänkte på det - hon behövde aldrig avslöja för någon vad som fanns därinne. Det var hennes eget rum. Hennes ö ute i ingenstans.

”Jag tänkte att kvällen börjar ta slut”, svarade hon slutligen. ”Det börjar bli sent.”

Han nickade. ”Vore det inte för all snö skulle det säkert vara kolsvart nu. Ser du hur snön lyser upp staden?” Hon såg sig omkring. Han hade rätt - snön gjorde verkligen natten ljusare. Men det var ett konstigt ljus. Nästan gult. Sådant där ljus som gatlampor gör.

”Och titta på himlen”, fortsatte han. ”Ser du hur det är ljusare precis där vi står, men runtomkring är det svart. Som att stora svarta moln drar sig in mot oss.” Han skrattade till. ”Förlåt, det där lät konstigt.”

Hon log. Egentligen skulle hon vilja säga att hon bara tyckte om honom ännu mer, när han sa så. Hon kände att dom hade mer gemensamt då. Att han också hade en ö som bara var hans, som han ville visa för henne. Hon undrade hur hans tankar gick runt dom där svarta molnen. Kanske föreställde han sig en stor tsunami som drog sig in över världen och omringade dem. Jordens undergång. Eller också en stor atombomb. Sådana där som hade släppts i Japan. Hon ryste till av tanken.

”Det ser faktiskt ut så”, sa hon och stannade. ”Det är obehagligt.”

Han såg förundrat på henne. ”Visst gör det? Precis som att dom skulle ta oss vilken sekund som helst. Molnen, alltså.”

Hon nickade. ”Precis.” Dom stod alldeles stilla i snön. Molnen rörde sig inte, men hon visste att dom tänkte samma sak. Visste att det såg likadant ut på deras öar just nu. Den här stunden är magisk, tänkte hon. Vi kommer aldrig stå här igen och känna samma saker. Dagen därpå skulle han

bara minnas hur tråkig hon varit under middagen, och hur misslyckat allt var. Han skulle inte ringa. Och hon skulle inte ringa.

Han skrattade till igen. ”Kom nu. Här kan vi inte stå.”

Hon gick efter honom utan ett ord. Han hade väckt hennes nyfikenhet på nytt, och hon hoppades att han skulle dela med sig av ännu fler tankar. Hon undrade om han också såg på sin tankevärld som en ö, och i så fall hur den såg ut. Själv föreställde hon sig att hennes egen låg i tyngdlöshet - som i rymden. Den flöt omkring och ändrade ständigt form, allt efter hennes känslor och humör.

”Du frågade mig om gud förut”, sa han plötsligt och vände sig mot henne. ”Varför gjorde du det?”

Hon blev snopen. ”Ja, jag bara... Du vet, jag undrade bara.” Han tittade på henne utan att säga något, som om han väntade på en fortsättning. Hon tänkte att om han väntar ut henne en liten stund till, så kanske hon berättar. Om han verkligen vill höra. Då ska hon berätta, även om han kommer tycka att hon är ännu konstigare. Det gjorde ju egentligen ingenting, konstaterade hon. För dom skulle ju ändå aldrig ses igen.

”Ibland kan jag känna”, började hon, ”att jag verkligen vill tro på gud. Bara för att inte vara rädd.”

Han såg oförstående på henne. ”Rädd? Vad är du rädd för?” Han tog en av hennes många lockar och drog den mellan sina fingrar. Strök med pekfingret över hennes halsduk. Hon tänkte att hon måste vara helt röd i ansiktet nu, både av kyla och rodnad. Rörelsen förvirrade henne. Plötsligt glömde hon vad dom pratade om, och vad dom hade gjort tidigare under kvällen. Hans fingrar var det enda hon kände. Det var som om halsduken var en del av hennes hud och brände ända in i kroppen.

”Vad är du rädd för?” upprepade han. Hon ryckte till och backade, men bara en liten bit. Tillräckligt för att han skulle ta bort sina fingrar, och för att hon skulle komma tillbaka till verkligheten.

”För döden”, svarade hon. ”Om det fanns en gud kunde jag ju lita på honom, och vara trygg med det. Nu vet jag ingenting.”

Han log. ”Gör det något då? Att du inte vet.”

Hon såg upp mot himlen igen. Molnen kändes ännu svartare nu. Dom hade kommit närmre. ”Ja. Jag kan inte föreställa mig hur det känns, att bara dö. Och att vara ingenting.”

Han ryckte på axlarna. ”Det är väl ungefär som att sova. Eller innan vi föddes. Du finns inte, och då känner du det inte.”

Hon kände hur paniken kom krypande. Plötsligt gick det upp för henne vad dom pratade om, och hur mycket hon berättade om sig själv. Hon ville stanna upp här, sluta sig som en mussla och säga godnatt. Men det var försent. Han provocerade fram rädslan som ständigt bankade på inifrån. Hon kände hur ön blev omringad av stora orkaner.

”Hur kan det inte skrämma dig?” spottade hon fram. ”Att inte finnas. Det här är det enda som någonsin kommer finnas! Fattar du? Det här är *det enda* som händer. Efter det här livet finns absolut ingenting, det här är inget förstadie till något annat eller en liten del av evigheten. Det här är *allt som finns!* Fattar du inte det?”

Han såg plötsligt orolig ut. Snabbt klev han fram och strök sina fingrar över hennes kinder. Då förstod hon att hon grät. Hon stod där som ett barn, livrädd och oförstådd i världen, och hon grät. Ön var nästan förstörd nu. Bara marken fanns kvar - som en plattform utan bebyggelse stod den där. Eländig och tom. Inte ens en växt fanns kvar.

”För det första”, sa han, fortfarande med händerna runt hennes ansikte, ”så vet vi inte om det finns något mer efter det här livet. Ingen kan veta det. Och för det andra - det här är väl inte så bara? Livet är ju fantastiskt. Vi lever, du och jag. Vi finns här och nu. Är inte det något att vara glad över?”

Hon tog bort hans händer, höjde armen mot ansiktet och torkade bort tårarna med jackärmen. ”Jo”, svarade hon. Röstens lät som en stor klump gröt. Hon förbannade att hon låtit det gå så långt. Av alla saker hon kunde ha sagt, så började hon prata om det här. Och hon lät honom se henne ledsen. Ändå kunde hon inte sluta. ”Men om man dör i förtid då”, fortsatte hon. ”Tänk om jag har cancer, och kommer dö inom ett par veckor? Eller om det kommer en komet och slår ner precis här där vi står.”

Han nickade eftertänksamt. ”Ja, då dör vi. Men så är det ju alltid! Vi kan aldrig veta när vi ska dö. Just därför måste vi göra det mesta av livet varje sekund. Fattar du? Vi måste leva på bästa sätt hela tiden, och bara göra sånt som gör oss glada. Det är sant att jag kanske dör i morgon, men om jag tänker så hela tiden blir jag galen. Då missar jag ju livet genom att oro mig över när jag ska dö. Det går inte att hålla på så.”

Han har rätt, tänkte hon. Det är klart han har rätt. Men någon som tänker som han kan aldrig förstå hur det känns för någon som jag, sa hon sig själv. Hennes tankar var aldrig logiska. Det var därför hon höll dem för sig själv. Hennes tankar höll inte för någon diskussion, och de skulle aldrig vara ett vinnande argument. Det var bara tankar.

”Det är sant”, svarade hon, och stormen i bröstet kunde lägga sig. Hon kunde sluta sig nu. Tårarna kändes som bortblåsta. ”Du har alldeles rätt. Ska vi gå nu?”

Han såg förvirrad ut igen. ”Men... Är du okej?”

Hon nickade. ”Ja, det är klart. Jag vet inte varför jag sa sådär.” Hon började gå, och han slöt upp bredvid henne. ”Ibland säger man så konstiga saker”, log hon.

Vid vägkorsningen skulle de åt olika håll. Han kunde följa henne hem, sa han, men hon ville inte. Han såg villrådigt på henne när dom skulle skiljas. Plötsligt tog han fram en penna och ryckte tag i hennes hand. Innan hon hann dra bort den hade han skrivit dit sitt telefonnummer.

”Ring mig”, log han. Sen böjde han sig fram och kysste henne.

Så konstigt det var, tyckte hon, att något så simpelt kunde värma henne i hela kroppen. Kyssen varade bara i några sekunder, om ens det. Hon önskade att han skulle göra det igen, även om hon aldrig skulle erkänna det.

Han verkade generad och började gå åt sitt håll. Hon stod kvar. Kunde inte förmå sig att gå riktigt än - hon ville bevara den här känslan en stund. Minnas hur han såg ut när han gick därifrån. Han hade verkligen fascinerat henne, det kunde hon inte neka till. Hon hade känt en samhörighet med honom. Den där magin hon inte kunde beskriva.

Plötsligt syntes han inte mer. Bara spåren i snön fanns kvar, som någon slags bevis på att han faktiskt stått där. Att han kysst henne för bara några minuter sen. Hon log för sig själv och vände hemåt.

Kyssen värmde henne fortfarande, ända ut i tårna. Hon glömde till och med bort att det var vinter och minusgrader. Ändå skulle hon aldrig ringa honom.